

— Ако можеше да подушва ли? А кой ти е казалъ, че не подушва? Вълкътъ подушва много добре. Затова той намира всичко, каквото има изъ полето или въ гората. Неговото обоняние и крайно остриятъ му слухъ, чрезъ който той чува и най-слаби гласове, го предпазватъ отъ неприятелитѣ му. Сломагатъ му и лесно да намира храната си. Ето какво видѣхъ: Бѣхме на ловъ за сърни. Седнали бѣхме да се хранимъ. По едно време гледаме, че на срещната височина се носи като вѣтъръ една сърна. Следъ малко видѣхме по следитѣ ѝ сжщо като ловджийско куче души единъ вълкъ. Не му простихме. Завардихме нѣколко пжтеки и когато премина все по следитѣ на стрната, убихме го. Както виждашъ, подушва и то много силно.

— Ами като е толкова свирепъ и кървожаденъ, защо не смѣе да напада човѣка, когато си разпаше пояса? — попита Иванъ.

— Отъ предпазливостъ. Той е много подозрителенъ. И много хора сж се спасявали отъ вълцитѣ, било съ поясъ, било съ вжже или съ какъвто и да е предметъ завързанъ и повлѣченъ. Това е достатъчно да държи далече вълцитѣ.

Вълкътъ, ако не вижда добре всичко предъ очитѣ си, страхува се. Веднажъ, когато сгодихме нашъ Георги, отивахъ една сутринъ рано въ съседното село, за да уговарямъ съ сватовѣтъ за сватбата. Бѣхъ безъ пушка. Нали за сватба отивахъ! Вървя. Чухъ по едно време нѣкакъвъ шумъ следъ мене. Обърнахъ се и що да видя? Изъ пжтя вървятъ три вълка. И, понеже знаехъ тѣхната предпазливостъ и подозрителностъ, азъ се отбихъ въ единъ храстъ. Тѣ, като не ме виждаха вече и отъ страхъ отъ нѣкаква примка, се прѣснаха на разни страни. Пакъ тръгнахъ. Тѣ ме последваха. Повторихъ сжщата игра, докато се съмна и тѣ ме оставиха. Па, вили се, не бѣха и гладни. Вълцитѣ сж много подозрителни и се пазятъ. На голѣмия вълкъ бѣхме поставили месо съ отрова. Той не само, че не хапналъ нищо, ами замърсилъ примката и си заминалъ. Поставялъ съмъ му капани и какъ не съмъ го преследвалъ, но все е успѣвалъ да се спаси. Обаче, колкото и да е хитъръ и предпазливъ, все ще падне единъ день въ ржцетѣ ни, — завърши стариятъ ловецъ.

— Той не е като другитѣ вълци, които нападатъ само овце и други дребни животни. Нали миналата година бѣше изялъ неприбраната крава на Ради? — се обади нѣкой.

— Да, неприбранитѣ крави всички вълци ги ядатъ. И въ такъвъ случай е интересно да видите какъ действуватъ вълцитѣ. Единъ вълкъ рѣдко се решава да нападне самъ единъ рогатъ добитъкъ. Действуватъ поне двама. Единиятъ се търкаля предъ добитъка, привлича вниманието му, а другиятъ се спуща изотзадъ, изтърбушва го, тогава и другиятъ дохожда на помощъ и разкъсватъ животното. Вълцитѣ знаятъ по кой начинъ се бранятъ едритѣ животни. Затова и тѣ избиратъ срѣдствата си да ги победятъ. И винаги побеждаватъ. Хайде сега да си ходимъ, че азъ да повикамъ другари и да вървимъ да изтърбимъ тая глутница. Вѣрвамъ, че този пжтъ и голѣмиятъ звѣръ не ще ни убѣгне, — завърши дѣдо Нейко.

Н. Зидаровъ